

Dosarul nr. 2ra-1643/22
2-20110536-01-2ra-18112022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. C. Roșca)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Malfi, L. Pruteanu, V. Cotorobai)

ÎNCHEIERE

22 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Burcovschi împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 23 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă:

La 09 septembrie 2020, Vadim Burcovschi, reprezentat de avocatul Dorin Trestianu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova, solicitând încasarea din bugetul statului, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, a sumei de 188900,13 lei, cu titlu de prejudiciu material constituit din plățile salariale ratate pentru perioada suspendării din funcție 20 mai 2017 – 30 iunie 2020, a sumei de 200000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 10000 lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, în data de 13 octombrie 2016, de către Centrul Național Anticorupție a fost pornită urmărirea penală pe semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal și a fost reținut conform procesului-verbal de reținere din 19 octombrie 2016. Ulterior, în data de 21 octombrie 2016 a fost pus sub învinuire, încriminându-i comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal. Prin încheierea din 22 octombrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, menținută prin decizia din 31 octombrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, i-a fost aplicată măsura preventivă, arestul preventiv pe un termen de 30 de zile.

Prin ordonanța procurorului Procuraturii Anticorupție din 09 noiembrie 2016, a fost scos de sub urmărire penală în cauza penală nr. 2016978197 și, totodată, a fost revocată măsura preventivă aplicată prin încheierea din 22 octombrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău. Însă prin ordonanța procurorului Anticorupție

din 15 ianuarie 2017 a fost anulată ordonanța procurorului Procuraturii Anticorupție din 09 noiembrie 2016 și a fost dispusă reluarea urmăririi penale. Ulterior, a fost concretizată învinuirea, fiind încadrate acțiunile încriminate după semnele infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal. Cauza penală a fost terminată, fiind întocmit rechizitoriul și remisă instanței de judecată.

Reclamantul a precizat că, la data de 20 mai 2017, în temeiul ordinului Departamentului Poliție de Frontieră cu nr. 585/ps din 19 mai 2017 a fost suspendat contractul individual de muncă încheiat cu el, în baza demersului Procuraturii Anticorupție nr. 4646 din 05 mai 2017, în cauza penală nr. 2016978197.

Reclamantul a afirmat că, prin sentința din 04 iulie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Ocnița, a fost achitat de învinuirea adusă pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar prin decizia din 20 decembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, drept urmare a casării sentinței instanței de fond, cauza penală a fost remisă spre rejudecare în prima instanță. Prin sentința din 27 septembrie 2019 a Judecătoriei Edineț, sediul Ocnița, fost achitat repetat, iar prin decizia din 03 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți a fost menținută fără modificări sentința primei instanțe. Drept urmare a sentinței de achitare, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 367/ps din 01 iulie 2020, a fost reîncadrat în funcția publică cu statut special.

Conform certificatului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, Direcția regional Nord, a fost suspendat din funcția deținută în perioada 20 mai 2017- 30 iunie 2020, iar în perioada suspendării a ratat salariu total în mărime de 188900,13 lei.

Reclamantul a susținut că, în contextul celor redate, cu certitudine se atestă eroarea judiciară admisă din partea organului de urmărire penală și procuraturii, care au încălcat principiul general potrivit căruia nicio persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere, însă a fost învinuit în comiterea infracțiunii, cu expedierea cauzei penale în judecată, inclusiv reținut, arestat și suspendat din funcție, ca ulterior să fie achitat de instanța de judecată. Astfel, prin prisma normelor invocate, este întemeiată pretenția cu privire la repararea prejudiciului material în mărime de 188900,13 lei, cu titlu de salariu de care nu a beneficiat pe perioada suspendării din funcția deținută începând cu 20 mai 2017 până la data de 30 iunie 2020.

Cu referire la pretenția de încasare a prejudiciului moral în mărime de 200000 de lei, reclamantul a menționat că, a fost învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal, reținut și arestat, suspendat din funcție, ulterior cauza penală fiind expedită în judecată, iar de către instanța de judecată a fost achitat de comiterea infracțiunii încriminate. Mai mult, fapta încriminată a fost mediatizată, fiindu-i afectată demnitatea și reputația profesională. Respectiv, aceste circumstanțe i-au cauzat suferințe de ordin moral, ce urmează a fi compensate. Or, suma de 200000 de lei este o satisfacție echitabilă și nu o consideră excesivă, dar nici venit nejustificat.

De asemenea, reclamantul a pretins suportarea cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică acordată de avocat, de care a beneficiat și respectiv a suportat cheltuieli în acest sens în mărime de 12000 de lei, conform bonurilor de plată.

Prin hotărârea din 04 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Burcovschi și s-a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al

Republicii Moldova, în beneficiul lui Vadim Burcovschi suma de 188900,13 lei, cu titlu de prejudiciu material, suma de 40000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, precum și suma de 5000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată sub forma asistenței juridice; în rest a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Burcovschi împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia din 23 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-au respins apelurile declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea din 04 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În consolidarea soluției, instanța de apel a conchis că, instanța de fond justificat a statuat că, pretențiile reclamantului privind salariul neachitat sunt întemeiate, or, Vadim Burcovschi, inspector al unității de control al frontierei a sectorului poliției de frontieră „Otaci” al Direcției regionale Nord a IGPF al MAI, a fost suspendat din funcția deținută, în temeiul demersului Procuraturii Anticorupție nr. 4646 din 5 mai 2017.

Prin urmare, pornind de la prevederile art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (3) lit. a) al Legii nr. 1545/1998, instanța de apel a conchis că, instanța de fond temeinic și legal a reținut că, prejudiciul material sub formă de salariu neachitat urmează să fie încasat pentru perioada în care acesta nu a activat în legătură cu intentarea dosarului penal 20 mai 2017-30 iunie 2020, ceea ce constituie 188900,13 lei.

Ce ține de cuantumul despăgubirii prejudiciului moral solicitat de către Vadim Burcovschi, instanța de fond corect a conchis că, suma 200000 de lei, solicitată de reclamant este una excesivă și corect stabilit cuantumul acestuia de 40000 de lei, reieșind din următoarele.

În context fiind citate prevederile art. 1405 alin. (1) Cod civil, art. 6 lit. a) al Legii nr.1545/1998, reieșind din conținutul normelor citate și a circumstanțelor relatate, instanța de apel a considerat că, prima instanță a ajuns întemeiat la concluzia de admitere a acțiunii cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat, pe parcursul dezbaterilor judiciare fiind stabilit cu certitudine că pe durata pornirii urmăririi penale, arestului preventiv, punerea sub înavuire, reclamantului Vadim Burcovschi i s-a cauzat un anumit stres și frustrare.

Instanța a citat prevederile art. 1423 Cod civil, art. 11 al Legii nr. 1545/1998.

Totodată, la aprecierea prejudiciului moral, se ia obligatoriu în considerare principiul general al echității și suma nu trebuie să fie vădit disproporționată cu sumele acordate de Curtea Europeană în spețele similare. Sarcina probării prejudiciului moral nu poate fi pusă pe seama reclamantului și se apreciază individual pentru fiecare caz, luând-se în considerație argumentele ambelor părți în proces și excluzând-se excesiv și vădit exagerate. La fel, în hotărârea CtEDO din 10 noiembrie 2004, în cauza Ernestina Zullo vs Italia, Curtea a menționat că, mărimea daunei morale va fi stabilită în funcție și de nivelul de viață în statul respectiv.

Conform art. 5§1 și 5§2 CEDO, orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa. Orice persoană arestată trebuie să fie informată, în cel mai scurt termen și într-o limbă pe care o înțelege, asupra motivelor arestării sale și asupra oricărei acuzații aduse împotriva sa.

Totodată, conform art. 6§2 CEDO orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită. De asemenea, potrivit art. 8§1 CEDO, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

Deci, în speță, fiind constatată existența unei violări, statul are obligația juridică din perspectiva Convenției de a pune capăt violării și de a-i înlătura consecințele în așa fel încât să se restabilească, pe cât posibil, situația anterioară violării prin repararea prejudiciului sub formă pecuniară.

Astfel, instanța de apel a conchis că, suma de 40000 de lei, încasată de prima instanță cu titlu de prejudiciu moral, este echitabilă suferințelor psihice suportate de către Vadim Burcovschi, nefiind excesivă pentru intimat, dar care concomitent nu poate constitui un venit nejustificat.

În acest context, instanța de apel a respins argumentul apelanților precum că, instanța de fond eronat a stabilit că reclamantul/intimatul Vadim Burcovschi este în drept să solicite compensarea prejudiciului cauzat, în conformitate cu prevederile Legii nr. 1545/1998, în condițiile în care intimatul/reclamantul nu a fost condamnat la pedeapsă sub formă de închisoare, iar la materialele cauzei nu există nici un act procedural definitiv și irevocabil, prin care s-a stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală. Or, intimatul/reclamant Vadim Burcovschi a fost achitat în cauza penală intentată de Procuratura Anticorupție, fapt ce atestă cu certitudine că organul de urmărire penală a încălcat principiul general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi urmărită penal și trasă la răspundere, împrejurare ce generează angajarea răspunderii patrimoniale a Statului pentru prejudiciul cauzat prin această încălcare. Respectiv, instanța de apel a respins argumentul Ministerului Justiției privind netemeinicia acțiunii și respingerea integrală a pretențiilor din acțiune, deoarece acest fapt vine în contradicție cu materialul probator, cu starea de fapt constatată și cu cadrul legal, pertinent, aplicabil speței.

De asemenea, instanța de apel a considerat că, instanța de fond corect a dispus și compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate de intimatul/reclamant Vadim Burcovschi.

Redând prevederile art. 8 alin. (1) Cod de procedură civilă, art. 5 alin. (1) al Legii cu privire la avocatură nr. 1260-XV din 19 iulie 2002, prin prisma prevederilor art. 96 alin. (1) Cod de procedură civilă și având în vedere că, acțiunea a fost admisă parțial, iar reclamantul Vadim Burcovschi a beneficiat de asistența juridică a avocatului Dorin Trestianu, împuternicit prin mandatul MA nr. 1531679 din 20 iulie 2020 și a avut cheltuieli de asistență juridică în mărime de 10000 de lei, achitată conform bonului de plată seria QL nr. 826019 din 11 august 2020, instanța de fond corect a considerat necesar de a admite parțial cererea reclamantului Vadim Burcovschi, încasând cheltuielile de asistență juridică în mărime de 5000 de lei, ca fiind reale, necesare și rezonabile.

La 28 septembrie 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova, reprezentat de Irina Bîtcă, în bază de procură, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 23 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca fiind nefondată.

În motivarea recursului s-a invocat interpretarea în mod eronat a legii și aprecierea arbitrară a probelor. Pentru aplicabilitatea prevederilor Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, (în continuare Legea nr.1545/1998), necesită a fi întrunite cumulativ, atât circumstanțele prevăzute de art. 6, dreptul la repararea prejudiciului, cât și de art. 3, cazurile de reparare a prejudiciului material și moral. Prin urmare, normele legale în cauză sunt indisolubile, respectiv nu pot fi aplicate separat. Această opinie este confirmată și în jurisprudența națională, prin încheierea din 17 noiembrie 2021 a Curții Supreme de Justiție, cauza nr. 2ra-1635/21.

Recurentul a opinat că, instanța de fond eronat și neîntemeiat a admis parțial pretenția intimatului/reclamantului, în contextul în care, conform prevederilor art.3 din Legea prenotată, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Totodată, cu referire la prevederile art.6 al Legii nr.1545/1998 coroborate cu situația din prezenta speță, recurentul a indicat că, instanța de fond corect a constatat că, în privința intimatului/reclamantului a fost emisă sentință de achitare, fapt care nici nu a fost infirmat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova. Totuși, îndreptățirea intimatului la compensarea prejudiciului cauzat în conformitate cu prevederile Legii nr.1545/1998, deoarece a fost ilegal învinuit și tras la răspundere penală, este nefondată și eronată, în condițiile prin prisma prevederilor art.3 alin.(1) din Legea nr. 1545/1998 se deduce că, nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului. În această ordine de idei, a accentuat că, este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept. Respectiv, dacă se demonstrează printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil că acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală sunt/au fost ilegale, atunci dreptul la despăgubire apare indiferent de faptul dacă este vinovată sau nu persoana. De altfel, în sensul prevederilor enunțate rezultă expres că, pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale și anume existența faptei ilicite. La materialele cauzei nu există niciun act procedural definitiv și irevocabil al instanței de judecată sau a organului ierarhic superior, prin care s-a stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

Recurentul a declarat că, nu a fost demonstrată prin probe elocvente, rezonanța care a avut-o în societate informația despre învinuirea persoanei respective, cât și reputația intimatului/reclamantului anterior intentării urmăririi penale și modificarea

acesteia prin raportare la percepția cetățenilor, după data terminării examinării cauzei în instanța de judecată. Subsecvent, prin prisma jurisprudenței Curții Europene, se desprinde că, în cauza Petru Roșca vs. Moldova, Curtea a acceptat argumentele reclamantului precum că, acesta fiind o persoană notorie în orașul Cahul, a suferit grave atingeri aduse reputației sale în urma reținerii și aplicării sacțiunii față de acesta. Prin urmare, raportând abordările Curții Europene citate mai sus cu situația din prezenta speță, a remarcat că, reclamantul nu a prezentat probe confirmative prin care ar justifica faptul că a avut parte de o reputație și ca urmare a intentării dosarului penal această reputație a fost știrbită. Instanța eronat a apreciat relevanța suferirii unui prejudiciu moral în lipsa unor probe concludente, în situația în care intimatul nu a prezentat probe justificative ce ar demonstra prezența unor suferințe cauzate.

Cu referire la prejudiciul material compensat, sub forma salariului pentru diverse perioade, a menționat că, salariul calculat, potrivit înscrisurilor prezentate de reclamant, reprezintă venitul brut al acestuia, din care urmau a fi calculate contribuțiile de asigurări medicale și asigurări sociale, plus sumele extrase urmare a impozitului pe venit. Astfel, prejudiciul material sub forma salariului ratat, urma a fi calculat reieșind din salariul mediul net al reclamantului, dar nu cel brut.

Recurentul s-a referit și la concluziile CtEDO exprimate în cauze similare, conform cărora reclamantii ar trebui să dovedească prejudiciul material pentru care solicită compensații și că nu pot primi despăgubiri pentru prejudicii pe care nu le-au suferit (*Treial vs. Estonia*, 02 decembrie 2003; *Lisiak vs. Polonia*, 05 noiembrie 2002). Astfel, pretenția cu privire la prejudiciul material sub forma venitului ratat trebuie să fie convingătoare și nu speculativă, cu riscul aplicării celei mai puțin convenabile metode pentru reclamant (*Popov nr. 1 vs. Moldova* 2006, §12). Prin urmare, pretenția revendicată de reclamant, nu atinge gradul de certitudine necesar, reprezentând mai degrabă o eventuală anticipare a unui posibil venit de realizat, din care motive instanța apreciază pretenția de revendicare ca fiind speculativă, apreciere similară expusă de CtEDO (*Străisteanu și alții vs Moldova*, 24 aprilie 2012).

Copia recursului declarat, prin scrisoarea datată cu 18 noiembrie 2022 (f.d.148) a fost expediată în adresa intimatilor și a fost recepționată la 24 noiembrie 2022, conform avizului de recepție (f.d.150) de către Procuratura Generală a Republicii Moldova. Din adresa intimatului Vadim Burcovschi s-a restituit instanței corespondența (f.d.151-152).

În data de 18 ianuarie 2023, copia recursului declarat a fost expediată intimatului Vadim Burcovschi, inclusiv avocatului Dorin Trestianu (f.d.155), fiind recepționată de ultimul la data de 23 ianuarie 2023, conform avizului de recepție (f.d.158).

La data de 02 decembrie 2022, prin intermediul poștei (f.d.154), Procuratura Generală a Republicii Moldova a depus referință la cererea de recurs a Ministerului Justiției al Republicii Moldova, exprimând poziția în favoarea admiterii recursului.

La data de 27 ianuarie 2023, Vadim Burcovschi, reprezentat de avocatul Dorin Trestianu, a depus referință la cererea de recurs a Ministerului Justiției al Republicii Moldova, exprimând poziția în favoarea declarării recursului inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 23 iunie 2022, iar cererea de recurs a fost depusă la 28 septembrie 2022.

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei integrale către participanții la proces la data de 31 octombrie 2022, conform scrisorii, inclusiv prin intermediul poștei electronice (f.d.132-132 verso). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe,

suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova împotriva deciziei din 23 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Galina Stratulat